

[Kurt Hansen]

en gnist i henseende til at komme ind på arbejdsmarkedet. Der har man altså kun 25 pct. af kursusdeltagerne tilbage. Det mener jeg giver uhyggelige perspektiver, hvis det er sådan, at de på den baggrund kan hives ud af a-kasserne.

Må jeg til sidst stille et enkelt spørgsmål til fru Inge Fischer Møller. Hun nævnte i forbindelse med en anden af lovforslagets ændringer, at der sker en lempelse over for tillidsmænd og a-kassepersonale i forbindelse med en eventuel tilbagebetaling af beløbet. Jeg mener, at man med denne lovgivning indfører en regres over for tillidsmændene og a-kassepersonalet, og det kan jeg kun tolke som stramning. Den betyder, at det ikke er nok, hvis man kun er i ond tro. Tillidsmænd, der f. eks. kender loven i alle detaljer, vil også efter denne lovgivning kunne blive dømt til at tilbagebetale noget af den for meget udbetalte arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er ikke en lempelse; det er tværtimod en stramning.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg vil gerne takke alle ordførerne for den positive holdning, man har vist over for lovforslaget; selv hr. Kurt Hansen havde sin vane utro vanskeligt ved at finde egentlige kritiske ting at sige om forslaget. Jeg tror, det er meget vigtigt, at et bredt flertal i folketinget, efter de indstillinger der findes i lovforslaget, og som har været nøje bearbejdet af arbejdsmarkedets parter, i fællesskab løser den opgave at sikre, at vi har den bedst tænkelige bistand både til vore arbejdssøgende og til vore virksomheder, når de skal bruge arbejdskraft.

Vi har prøvet at anvende forskellige metoder til at øge ressourcerne for den samlede formidlingsindsats, at menneskeliggøre, at effektivisere og at nuancere det, der sker i formidlingsarbejdet.

Adskillige af ordførerne har brugt det udtryk, at ved dette forslag blev anvisningsretten givet tilbage til fagbevægelsen. Jeg vil gerne med det samme rette den misforståelse ikke hos ordførerne, men hos offentligheden, om, at der her skulle være tale om at føre situationen tilbage til før lovændringen i 1969. Anvisning og kontrol gives ikke tilbage til fagbevægelsen. Det, der sker, er, at de faglige organisationer gennem deres arbejdslø-

hedskasser får mulighed for, hvis de selv ønsker det, hvis de er parat til at overholde spillereglerne for en sådan indsats, at bistå i den samlede indsats med formidling.

Når vi taler om parallelanvisning, er det altså måske et lidt misvisende udtryk, for det, det drejer sig om, er, at arbejdsløshedskasserne får mulighed for at gå ind i den samlede offentlige indsats for at bringe folk i arbejde igen. Det, der blot sker, er, at det skal ske efter retningslinjer, der er parallelle med dem, der gælder for formidlingsarbejdet på vore arbejdsformidlingskontorer.

Nogle ordførere har været inde på, at det, der var fejlen ved ændringen i 1969, var, at man fjernede anvisningen og kontrollen fra de faglige organisationer og gav dem til den offentlige arbejdsformidling, fordi man herved blev berøvet et våben i den faglige kamp. Jeg tror, hr. Jørgen Jensen sagde, at det var umuligt at forestille sig en neutral arbejdsformidling.

Til disse synspunkter vil jeg blot sige, at det er en historieforfalskning, der her kommer ind i argumentationen. Også før 1969 var de faglige organisationer forpligtet til at udvise neutralitet i formidlingen, og de faglige organisationer har naturligvis aldrig hævdet, at man overtrådte de grundlæggende regler, der gjaldt for formidlingsarbejdet. Jeg har ikke indtryk af, at dansk fagbevægelse har haft tradition for at begå ulovligheder, eller at de faglige organisationer, der har krævet formidlingsretten tilbage til fagbevægelsen, har ønsket det med henblik på at kunne begå ulovligheder. Tværtimod må det være en interesse for alle, at anvisningen bliver et spørgsmål om at støtte de arbejdssøgende og virksomhederne og ikke et element i den faglige kamp. Den faglige kamp må udkæmpes med de våben og de midler, som er gældende for vort almindelige fagretlige system. Det kan ikke være rigtigt at blande disse ting sammen.

Jeg er enig med fru Inge Fischer Møller, når hun siger, at vi ved tilrettelæggelsen af reglerne for samarbejde mellem arbejdsformidlingen og de arbejdsløshedskasser, der ønsker at tage del i formidlingen, skal undgå, at den ledige bliver katebald mellem disse to instanser. Det skulle tværtimod være et forsøg på at hjælpe de ledige og selvfølgelig ikke skade de ledige i denne relation.